

Hoofdstuk 1 De eerste dag

Sam stond vroeg op. Zijn wekker was nog niet eens klaar met piepen of hij zat al rechtop in bed. Zijn hoofd zat meteen vol gedachten.

Nieuwe school... nieuwe kinderen... wat als niemand me mag? Wat als ik iets fout doe?

In de keuken zat Noor al aan tafel. Ze keek rustig naar haar boterham, alsof ze alle tijd van de wereld had.

“Heb jij er zin in?” vroeg Sam snel achter elkaar, zonder echt te wachten op het antwoord.

Noor knikte langzaam. “Een beetje spannend,” zei ze zacht.

Sam liep al drie keer door de keuken heen voordat zijn jas goed zat. “We moeten NU gaan, anders komen we te laat!”

Noor stond op, maar pakte eerst nog even haar tas goed in. Alles moest op de juiste plek. Dat gaf haar rust.

Buiten was het druk. Auto's, fietsen, mensen die haast hadden. Sam keek overal tegelijk naar. Zijn hoofd leek wel een radio met honderd zenders.

Noor kneep even in haar mouw. “Het is een beetje veel,” zei ze.

Sam knikte. “Ja... maar ook cool toch?”

Bij school stond een groot bord:

Welkom op De Zonnewijzer

De school was groter dan ze dachten. Kinderen liepen overal. Sommige lachten hard, anderen stonden stil in een hoekje.

“Oké,” zei Sam. “Dit is dus het echte leven.”

Noor slikte. “Ik vind het spannend.”

Ze liepen samen naar binnen.

In de klas stond de juf al klaar.

“Goedemorgen allemaal,” zei ze vriendelijk. “Vandaag beginnen we opnieuw. Nieuwe klas, nieuwe kansen.”

Sam keek rond. Er zaten allemaal kinderen die hij nog niet kende. Sommige praatten veel, anderen helemaal niet.

Een jongen tikte steeds met zijn voet op de grond.

Een meisje keek uit het raam en leek alles te observeren.

Iemand zat heel stil met een boekje.
En ergens achterin hoorde Sam iemand zacht huilen.

Noor ging voorzichtig zitten. Sam plofte neer op een stoel, maar bewoog meteen weer.

“Vandaag gaan we elkaar leren kennen,” zei de juf. “En onthouden: iedereen hier is anders.”
“En dat is goed.”

Sam fluisterde naar Noor:
“Dat is wel waar... iedereen is echt anders.”

Noor knikte. “Misschien is dat juist fijn.”

Maar diep vanbinnen voelde Sam iets wat hij niet helemaal kon uitleggen.

Spannend.
Nieuw.
En een beetje overweldigend.

De bel ging.

En zo begon hun eerste dag op de nieuwe school.

Hoofdstuk 2 De klas die niet stil kan blijven

De bel had nog maar net geklonken of de klas voelde al als een storm.

Stoelen schoven. Stemmen gingen door elkaar. Er werd gelachen, geroepen en getikt.

Sam keek rond. "Wow... dit is echt druk."

Noor zat stil, maar haar handen bewogen een beetje in haar mouwen. Ze keek naar de deur, naar de ramen, naar de kinderen... alles tegelijk leek binnen te komen.

De juf klapte in haar handen.

"Goed! We gaan beginnen met een spel om elkaar te leren kennen."

Maar nog voordat ze klaar was met praten, stond een jongen al op.

"IK WEET WAT LEUK IS!" riep hij. Hij liep meteen door de klas, zonder te wachten.

"Dat is Finn," fluisterde een meisje naast Sam. "Hij heeft altijd honderd ideeën tegelijk."

Finn pakte een stapel stoelen en begon ze te verschuiven alsof het een race was. "We kunnen een hindernisbaan maken! Of nee! Een wedstrijd! Of allebei!"

De klas werd nog drukker.

Sam voelde zijn hoofd sneller gaan. Te veel geluid. Te veel beweging. Hij stond ook op zonder te denken. "Ja! Hindernisbaan!"

Noor kneep in haar handen. "Misschien is het iets te veel..." zei ze zacht.

Maar niemand hoorde haar.

Aan de andere kant van de klas zat een meisje stil met een schrift. Ze keek naar alles, maar zei niets. Ze tekende kleine lijntjes alsof ze de kamer probeerde te begrijpen.

"Dat is Lotte," fluisterde iemand. "Ze praat niet zo veel, maar ze ziet alles."

Plots viel er iets om. Een stoel. Hard.

KRAK!

Iedereen werd stil... voor precies twee seconden.

Toen begon iemand te lachen. Iemand anders werd boos.

"Dat was expres!" riep een jongen.

"NEE WAS HET NIET!" schreeuwde Finn meteen terug.

De spanning schoot omhoog. De klas leek te ontploffen.

Noor deed een stap achteruit. Haar adem werd snel. "Ik wil even weg," fluisterde ze.

Sam zag het. Maar hij wist niet wat hij moest doen. Zijn hoofd voelde alsof alles tegelijk gebeurde.

Dan klonk een harde stem van achterin de klas:

"STOP!"

Het was een jongen in een rolstoel. Zijn handen trilden een beetje, maar zijn stem was duidelijk.

"Jullie maken het TE DRUK!"

De klas werd weer stil. Dit keer langer.

De juf kwam snel naar voren. Ze keek rond, rustig maar streng.

"Oké," zei ze. "Dit gaat niet zo werken. We stoppen even."

Ze liep naar het raam en deed het open.

"Adem in," zei ze. "En uit."

Sommige kinderen deden het meteen. Andere niet.

Sam probeerde het. In... uit...

Noor zat nog steeds stil, maar haar schouders zakten een beetje.

Finn stond nog te trillen van energie. Lotte tekende rustig verder. De jongen in de rolstoel keek naar buiten alsof hij even rust nodig had van alles.

De juf knikte.

"Jullie zijn allemaal anders," zei ze. "En dat is precies waarom we elkaar eerst moeten leren begrijpen."

Sam keek om zich heen.

Voor het eerst zag hij het echt.

Dit was geen gewone klas.

Dit was een klas vol stormen... maar misschien ook vol talenten.

En ergens diep vanbinnen voelde hij:

Dit wordt nog een spannende tijd.

Hoofdstuk 3 De dag dat alles misgaat

De volgende ochtend hing er iets in de klas.

Het was niet te zien, maar iedereen voelde het.

Spanning.

Sam zat op zijn stoel te wiebelen. Hij tikte met zijn vingers op tafel. *Tik tik tik*. Zijn hoofd zat alweer vol ideeën van gisteren.

Noor zat naast hem, maar ze zei bijna niets. Ze keek vooral naar de grond. De drukte van gisteren zat nog in haar lijf.

De juf kwam binnen en glimlachte.

“Vandaag gaan we samenwerken in groepjes,” zei ze.

Dat woord *samenwerken* klonk voor sommige kinderen leuk. Voor anderen als een probleem.

“Je krijgt een opdracht,” ging de juf verder. “Bedenk samen een klein toneelstuk over ‘wij zijn een klas’.”

Er ging meteen iets mis.

Finn sprong op. “IK WIL LEIDING GEVEN!”

“Waarom jij?” zei een ander kind meteen.

“Omdat ik snel ben!” riep Finn.

“Ja, maar je luistert niet!” zei iemand terug.

De klas begon te roepen. Stoelen schoven weer. Stemmen gingen door elkaar.

Noor trok haar handen over haar oren. “Het is te veel...” fluisterde ze tegen Sam.

Sam knikte, maar hij hoorde haar bijna niet meer.

De juf probeerde te praten, maar het ging verloren in de herrie.

“Rustig!” riep ze.

Maar niemand werd rustig.

In een hoek zat Lotte stil met haar schrift. Ze keek naar iedereen, maar zei nog steeds niets.

Dan stond een jongen op dezelfde jongen van gisteren met de rolstoel.

“Jullie doen weer alles tegelijk!” zei hij boos. “Zo lukt het nooit!”